

Karel Jindrák: Vzpomínky

Narodil jsem se 6. 9. 1903 v Nadějkově jako třetí dítě Jana Jindráka a Karolíny, rozené Hejhalové z Poličky. Dědeček byl stavitelem, který se sem přistěhoval z Bonkovic a když v létech 1865 stavěl nadějkovskou školu, postavil i domek, kde jsem se narodil a ve kterém trávím zbytek života s manželkou Bohumilou, roz. Loukotkovou z Chlumu u Sedlčan. Byla literární učitelkou. Dětství jsem prožil v Nadějkově. Tatínek nejprve studoval na gymnasiu v Táboře. Nešla mu „samospasitelná“ (*němčina*), tak toho nechal a vyučil se strojním zámečnickem. Od podučitele k hostinskému, pak obsluhovači parních kotlů v cukrovarech i v zemědělství, k písaři v okolních obcích, k pokladníkovi kampeličky, zástupci pojišťoven i k domkářství vedla ta pestrá cesta jeho životem, po které div i já se nedal. Říkává se: „Devatero řemesel, desátá bída.“ Nu, žili jsme skrovně, ale bídu jsme neměli, alespoň nám dětem se tak zdálo, protože jsme byly šťastné v mládí i tím málem, kterého se nám dostalo. Za nic bych ho nevyměnil.

Chtěl jsem být po dědečkovi stavitelem. Shodou okolností se tak nestalo. Tatínek si myslel, že bych mohl být učitelem, neměl jsem však hudební sluch a tak i z toho sešlo. Potom zase na obchodní škole v Liberci chtěli měsíčně pytel mouky, ten jsme neměli a tak i z toho sešlo. Na zkušenou jsem šel do Vídně v 17 roce, ale tam se jedla suchá zelenina a bylo příliš „vysoko do žlabu“. Pospíchal jsem odtud zase domů, k mamince. Maminka, můj poklad nejdražší, pochopila, že bramborové knedlíky jsou lepší než suchá zelenina a tak jsem zůstal zase nějaký čas doma, abych popásal kozy, jezdil jim s trakařem na jetel, hlídal včely, krmil králíky a prodlužoval mládí po vyjití měšťanské školy v Jistebnici. Abych nezapomněl: maminka, jako první dcerka krejčovského mistra v Poličce, ve 12 letech osiřela, dostala se k tetě do Vídně, kde na lékařské fakultě university získala diplom pomocnice u porodu. S tímto oprávněním se dostala do Nadějkova, kde se provdala za vdovce a tu praxi provozovala. Dala přednost před lákavější nabídkou z Bělehradu tomu, aby zde sklízela skrovné výsledky své práce a namáhání při chatrném zdraví, obklopena čtyřmi dětmi. Však skromnost, odevzdanost, byly výstižnými rysy její povahy. Přes to, že byla zbožnou katoličkou, byla i horlivou vlastenkou. Jana Žižku měla na obrázku ve své almaře a našel jsem i jiné stopy jejího národního cítění.

Vyučil jsem se kupeckým příručím v Želenkách u Duchcova. V Duchcově jsem navštěvoval „Kaufmännische Fortbildungsschule“, kde mne dokonce i pochválili, byť jsem i měl potíže s tou „samospasitelnou“ dosti velké a snažil se denně si ji vtloukat do hlavy. To jsem měl asi po tatínkovi, kterému šla lepší latina, ale mamince šla bezvadně. V knihovně NJS jsem našel také slovník srbochorvátský, který mi pak s hodinkami věnovali za knihovnickou práci a já z toho slovníku jsem se snažil „vytlouct“, co se dalo. Po vyučení jsem si podal žádost o velkolahůdkářství B. Havel v Sarajevě, ale jiní mne předešli. Tak mne po té vlasti jižních Slovanů museli provést Chocholoušek a Holeček, abych si alespoň lízl. Nu, ničeho nelituji. Neměl bych dnes tu manželku, kterou mám a ty dva synky a vnoučata, ze kterých mám radost.

Kromě uvedeného školního vzdělání snažil jsem se ještě něco pochytit v různých kursech a z knížek. Pokoušel jsem se o leccos: vniknout do franštiny, esperanta, ruštiny i angličtiny, ale jak se říká: Kdo nedokončil, jakoby nezačal. Azbuku jsem se přece jenom naučil a to snad bylo taky po tatínkovi, který si ji odkudsi v létech sedmdesátých minulého století opsal. Franštinu se zase učila maminka z německé cvičebnice, kterou jsem na půdě nalezl. Měl jsem k řečem sympatie, ale neměl jsem „buňky“.

Po skončení učení a půlroční praxe mi řekli, že mají místo jen pro učedníka a tak jsem šel sbírat byliny. Ještě krátce jsem pobyl v Jenštýně, pak v Maršovicích u Jablonce nad Nisou, kde se mi docela líbilo a snad bych se tam i místa účetního dočkal, nebýt tatínkova úmrtí. Nechtěl jsem maminku ponechat zármutku nad odchodem manžela a nejmladší dcerky, kteří krátce po sobě následovali a rozhodl jsem se vrátit do Nadějkova, domů. Zde jsem pozval tatínkovo pokoutní písaření na obcích i mimo ně, funkci místního jednatele pojišťovny, pokladníka Kampeličky a žil jsem tu bohémským životem nejisté existence. Ze soustrasti jsem se zamiloval a po pěti letech toho bohémského života pronajal krám se smíšeným zbožím, abych své nastávající mohl nějakou existenci předvést (hlavně jejím rodičům), a potom, když mi maminka umřela, jsem se oženil

a sloužil po 20 let jako místní veřejnosti jako místní kupec. Po dvaceti létech jsem se musel rozhodnouti zase pro něco jiného a vstoupil do služeb Šlechtitelské stanice Větrov jako účetní. Vzal mne tam totiž skoro načerno můj spolubojovník z Kampeličky, správce Josef Truhlář. Musím mu být za to vděčný a myslím, že ani podnik nelitoval, že měl o jednoho „darmošlapa“ víc. Setrval jsem tu 16 let a nějaký měsíc a byli by mne tam snad nechali až do zmechovatění, nebýti dobrovolného odchodu do důchodu.

Tak, teď jsem se vám vyzpovídal bez formulí, které jsem již dávno zapomněl. Víc snad už ani vědět nechcete a já nevím, co bych vám měl ještě povědět. Ono se toho v životě nahlédá mnoho, zvláště, je-li o nějaký týden delší, ale i kdyby byl hodně dlouhý, je ničím proti věčnosti. –

21. 6. 1966

Karel Jindrák

Vedle vedení obchodu byl Karel Jindrák podle vzpomínek svého syna, MUDr. Milana Jindráka, pokladníkem Kampeličky, zdarma každou neděli odpoledne půjčoval knihy v obecní knihovně, byl Sokolem a divadelním ochotníkem a hlavně svědomitým kronikářem obce. Kroniku psal téměř celé půlstoletí, od roku 1928 do roku 1975. Lidem také bezplatně psal daňová přiznání, různé žádosti a dopisy.

Zemřel 23. března 1976.